

visokega nemškega vojaškega dostojanstvenika o rusko-japonski vojski:

Nemški general noče povedati nikakega domnevanja glede izida bitke na morju, ali cilj Roždestvenskemu more biti le: boj na življenje in smrt s sovražnim brodom. Velevažno pa je, da si ustvarimo sodbo, kakove bodo posledice zmagi ali porazu Roždestvenskega v odločilni bitki?

Na to vprašanje daje nemški general tale odgovor: Ako se Roždestvenskemu posreči uničiti japonsko brodom, ali jo vsaj izdatno poškodovati, da Rusi zadobe gospodstvo v japonskem vodstvu, zaide Japonska v obupen položaj, iz katerega se ne bo mogla več osvoboditi z lastno močjo. Nje armadi v Mandžuriji bo odrezana zveza z domovino — dovažanje ojačen in potreben za vojsko v Mandžuriji bo onemogočeno. Moč japonske vojske se bo vedno manjšala, ona ruske pa sicer počasno, ali stalno rastle. Morda bo japonsko vojskovodstvo skušalo s povečano vztrajnostjo v delovanju izboljšati svoj težavni položaj. Ali ruski vojskovodja se bo moral modro umikati, dokler ne bo imel premoči, potrebne za odločilen udarec. Vladivostoka ne bi mogel seveda žrtvovati brez težke škode izlasti glede svobode delovanja brodom. Ali težko da bi mogli Japonci z vspehom oblegati Vladivostok, čim bi jim bila zveza z domovino pretrgana. Misliti si je, da so Rusi dobro izkoristili čas in da so vsposobili Vladivostok za izdatno obrambo. In kakor bi bil položaj na mandžurskem bojišču zelo težaven, čim bi izgubili zvezo z domovino, tako bi bil tudi položaj v tej poslednji zelo resen. Na dolgo raztegnjeni otočni državi bi bila izpodrežana življenska žila, ako bi jej sovražna sila grozila povsodi na obrežju in zabranjevala trgovinski promet z vnanjim svetom. Preko težav, ki bi nastale iz tega, ne mora pomagati državi in prebivalstvu nobeno janaštvo.

Zastonj bi iskala vlada v svoji finančni bedi pomoči od inozemskih bogatašev. Po izgubi svojega brodom bi bila Japonska kmalu prisiljena skleniti mir pod vsakim pogojem, razun, če bi jej prišla katera druga država na pomoč. Ali pa se sploh more nadejati kaj takega?

Tu prehaja general k vprašanju, kako se razvijejo razmere, če bo Roždestvenski poražen v odločilni bitki? Ako bi znaten del njegovega brodom našel zavetja v Vladivostoku, nastal bi položaj, sličen onemu pri Port Arturu. Če vojska ne bi mogla donesti Vladivostoku pomoči, zadela ga bi z preostalim brodom vred ista usoda kakor Port Artur, razun, da bi bila Japonska vsled izterpanja vseh svojih pripomočkov prisiljena prej skleniti mir. Bistveno jednak položaj bi bil, ako bi bilo rusko brodom na odprtem morju tako uničeno, da bi morali ostanki brodom iskati zavetja v pri-

staniščih drugih držav. Ali to je okolnost največje važnosti —, če tudi zadene brodom Roždestvenskega najhuja nesreča, ne bi bil s tem poslabšan dosednji vojaški položaj Rusije.

Rusija bi bila ob eno nado in nekaj sto milijonov, in žilavost vlade in dežele bi bila postavljena še na hujsko iskušnjo. Če se bo ta žilavost vzdrževala, ne bo Rusija potem prisiljena v sklep miru, ki bi jej bil škodljiv. In celo tudi če bi japonske vojske prodrle za tisoče kilometrov v Sibirijo, imela bi Rusija še vedno zadostno sredstev, da dovede do preobrata v vojnem položaju, kakoršnjega je doživel Napoleon I. po zmagovitem zavzetju Moskve. Tu bo odločitev vojne slej ko prej zavisna od vprašanja, katera od vojujočih držav bo mogla dalje prenašati trpljenje od svojih notranje političkih, finančnih in gospodarskih razmer? Ali podjetje Roždestvenskija ponesreči, bi nastali v Rusiji predpogoji za to neugodnejši. Nje kredit bi se zmanjšal, nevarnosti v notranjem bi se večale. Ali tudi sredstva Japonske niso neizčrpna. Tudi če Japonska zmaga na morju, ostali bi še dolgo v negotovosti, katera obeh držav izide zmagovalna iz te vojne.

Vladivostoško brodom se je že začelo gibati. Gotovo je to v prilog Roždestvenskijevemu brodom. S tem bodo Japonci prisiljeni poslati nekoliko ladij proti Vladivostoku. Iz Tokia se namreč poroča z dne 6. t. m.: Štiri torpedovke vladivostoškega brodom so se včeraj pojavile zapadno od otoka Jesso ter so blizu Sutsu vlovile malo jadranjačo, katero so zažgale. Kapitana jadranjače so Rusi vjeli. Torpedovke so potem izginile v severno-zapadni smeri; najbrž so se vrnile v Vladivostok. Moštvo jadranjače se je rešilo na kopno.

Državni zbor.

Železniški minister odstopil.

Kakor je znano, stavi država velikansko železnico, katera bo vezala Trst preko Gorice, Kranjskega in Koroškega s severnimi kronovinami Avstrije. Stroški za to stavbo so pa mnogo večji, kakor so se proračunili. To prekoračenje je velikansko in znaša že zdaj nad 70 milijonov kron. A železnično ministrstvo je vedno prikrivalo te ogromne stroške, dokler jih ni moralo v zdajšnjem zasedanju vendar naznaniti poslanski zbornici. Pododsek železničnega odbora je izrekel po večini glasov grajo železničnemu ministrstvu ter mu ni hotel dovoliti nadaljnega kredita za to železnično stavbo. Železnični minister Wittek je bil vsled tega kajpada hudo razžaljen ter prosil cesarja za odpust. Cesar ga je res odpustil in sekcijski šef Vrba je postal voditelj železniškega ministrstva.

Presveto v tabernakelj, se pokloni, zgrudi na tla in . . . izdihne.*

Branitelji samostana pa so v tem, ko je njih voditelj z nadčloveško močjo rešil Svetostava bogokletnega oskrunjenja, in je njegova kri oblila stopnice pred žrtvenikom Gospodovim, izvojevali slavno zmago. Razkropljeni brez orožja in konjev so bežali mohamedanci pred masčevalnimi kristjani.

Še enkrat so se skušali vstaviti v bran, še enkrat so zagnali Il Allah, hoteč oplasiti zmagepijane kristjane, a zaman! Ne v boju, v divjem mesarskem klanju padli so zadnji moslemini.

Na mestu, kjer so padli zadnji Turki, vsadili so naši slovenski pradedje lipo, ki je skoro štiristo let oznanjala potomcem, kako so kleti sovražniki našega naroda hodili pleniti in ropati, a so bili pred Zajekloštom do zadnjega pobiti.

In če si še hodil pred desetimi leti po okrajni cesti v Špitalič, zagledal si par streljajev pred cerkvo Matere Božje ogromno lipo,

* Celjska kronika ve povedati, da so Turčini priorja Andreja pri istem napadu leta 1531. na kose razsekali. Zgornje je ljudska pripovedka. Op. pis.

Carinski tarif

Prihodnje leto se morajo ponoviti trgovinske pogodbe med Avstrijo-Ogersko in med drugimi zunanjimi državami. Tu pa so nastale velike težkoče. Pri novih volitvah na Ogerskem je dobila večino tista stranka, ki se hoče popolnoma ločiti od Avstrije. Potem takem bi se morala med Avstrijo in Ogersko tudi skleniti posebna kupčijska pogodba in bi Ogri morali plačevati carino od svojega vina in živine, ki se prodaja v Avstrijo. A do današnjega dne se ogerski državni zbor še ni izrekel za ločitev ali proti ločitvi od Avstrije. Za avstrijske kmete bi bila to velika dobrota, če bi se proti Ogri vpeljala carina. Tako bi se cena za naše vino in našo živino vzdignila in bi se na ta način popravila škoda, ki so jo trpeli avstrijski živinorejci vsled tega, ker bo v prihodnje Nemčija pobirala mnogo višjo carino za uvažanje avstrijske živine na Nemško, kakor do zdaj. Še eno zadevo je treba jemati v poštev. Iz Srbije se je do zdaj uvaževalo živine v Avstrijo za 40 milijonov kron. A srbska živina je večinoma okužena, ker prihaja iz krajev, kjer traja vedno kužna bolezen. Vsled te srbske okužene živine se je okužila dostikrat tudi avstrijska živina. Kakor hitro se je pa zvedelo na Nemškem, da je v Avstriji živinska kuga, so Nemci zaprli svoje meje, da se naša živina sploh, tudi tista, ki je prihajala iz zdravih krajev, ni smela uvažati na Nemško. Nasledek je bil vedno ta, da je cena naši živini padla, kadar so se njej meje zaprele proti Nemčiji. Da bi se v prihodnje zabranila ta nevarnost, so predlagali poslanci Peška in drugi, da Avstrija sploh ne sme skleniti nobene pogodbe s Srbijo in se ne sme dovoliti uvoz srbske živine. Slovenski kmetje se večinoma pečajo z živinorejo in oni trpijo največjo škodo, če svoje živine ne morejo prodati zaradi srbske okužene živine. Manjšina „Slovanske zveze“ je pa za predlog Poljaka Garapicha. Ta poslanec predlaga, naj se sklene kupčijska pogodba s Srbijo in naj se dovoli uvoz srbske živine. Toda avstrijska vlada imej pravico, pošiljati na Srbsko svoje zdravniške odposlance, ki naj pozvedujejo, če je na Srbskem živinska kuga. Ako se to dožene, potem naj Avstrija svoje meje zapre proti Srbiji tako dolgo, dokler kuga ne preneha. Nekateri člani „Slovanske zveze“ so povdarjali tudi to okoliščino, da, če bi Srbi v Avstrijo svoje živine ne bi mogli prodajati, potem so siromaki, ker v katero drugo deželo je itak ne morejo izvažati. Naglašala se je tudi jugoslovanska vzajemnost. Če mi Srbom zapremo mejo, razdiramo slogo, katera bi imela vladati med Jugoslovani. A oziri na slovensko kmetstvo ljudstvo so vodili večino kluba, da se je sklenilo, glasovati za Peškov predlog. — Pristaviti moram, da ima poslanska zbornica samo to pravico, da od vlade z drugimi državami sklenjene pogodbe ali popolnoma odobri ali pa zavže. Spreminjati ne more nobene določbe pri teh pogodbah.

Kako odpraviti vknjižene dolgove na zemljiščih?

Dolgovi na zemljiščih vedno rastejo od dneva do dneva. Koliko zemljišč je tako zadolženih, da se jim več posoditi ne more! Poljedelski odsek državnega zbora je izbral pododsek, ki se je bavil s tem za obstanek našega kmetijskega stanu silno važnim vprašanjem, kaj se naj stori, da se polagoma očistijo zemljiške knjige vknjiženih dolgov in da se zabrani nadaljno preveliko obremenjenje zemljišč z novimi dolgovi.

Za poročevalca o tem vprašanju je bil izvoljen Tirolec dr. Grabmayer, ki je svojo nalogo rešil in podal obširno tiskano poročilo poljedelskemu odseku. Mnogo strokovnjakov se je že bavilo s tem važnim vprašanjem. Raznoteri so nasvetovali to in ono. Pred nekaterimi leti so se tudi v poslanski zbornici stavili že taki predlogi. A kako naj se izbrišejo ti dolgovi? Nekateri so rekli: dežela ali država naj jih poplača. A če bi se to zgodilo, bi se zgodila huda krivica onim davkoplačevalcem, ki nimajo nobenih dolgov

Smešničar.

Ali ga je razumel?

Laški barantač je obogatel na Avstrijskem ter se naselil v nekem slovenskem trgu. S slovenščino pa mu je šlo, kakor Lahom navadno, zelo slabo. Neki dan mu je ušla svinja iz hleva. Iskaje njo sreča nekega človeka, in ker mu ne pride na misel ime „svinja“, ga vpraša: „Kospot, ali fi nič fidi eni osebi, imeli dolgi usti, sifi sukuji in rekli fedno: ui, ui?“

na svojih posestvih. Dežela ali država more plačevati samo le z denarji, katere vlagajo pri davkarji davkoplačevalci. V prihodnje bom poročal, kaj nasvetuje pododsek poljedelskega odseka o tej zadevi.

Obstrukcija čeških narodnjakov.

Mladočehi nimajo nasprotnikov le med Nemci; sovražijo jih njihovi lastni rojaki, katerih je nekaj tudi v državnem zboru. Vodja čeških skrajnih narodnjakov je državni poslanec dr. Baksa. Ta očita Mladočehom njihovo nedoslednost, da so pripustili redno obravnavo o carinskem tarifu, ne da bi bili dobili od vlade le trohico pravic za češki narod. Da zaupanje do Mladočehov res gine med češkim prebivalstvom, je pokazala neka volitev za deželni zbor, ki se je vršila pretečeni teden. V okraju, ki je bil vedno varen za Mladočeha, je zmagal nasprotnik mladočeskega kluba. To je hud udarec za Mladočeha, ki so pred blizu 14 leti pri volitvah za državni zbor popolnoma premagali stranko Staročehov, katerih voditelj je bil velezaslužni dr. Rieger. Ne le v zbornici, tudi v proračunskem odseku skušajo češki narodnjaki z zahtevo, naj se glasuje po imenih, zavleči delovanje državnega zbora.

Novi ministri.

Razširjena je govorica, da bodo nekateri ministri odstopili in prevzeli njihove posle češki, poljski in nemški poslanci. To bi se imelo zgoditi po končanem deželnem zboru češkim. Ta deželni zbor, ki že več let ne more zborovati radi nemške obstrukcije, bo sklican dne 18. majnika. Med zasedanjem češkega deželnega zbora preneha državni zbor.

Dopisi.

Od Sv. Jurja v Slov. gor. (Razno.)

Velika sobota! Kdo se je ne veseli, težko pričakujoč vesele aleluje? Pa kakor je bila za nas vesela, tako je bila žalostna za dobre stariše Pa valce. Nam so zvonovi zopet zapeli, oznanjujoč vesele aleluje, ali njim pa oznanjujoč žalost in zadnjo popotnico njihovega šestletnemu sinčku v grob.

Komaj se pa poslovimo od njega gomile, že nas pretrese druga žalostna vest, kar ravno ta čas je umiral drugi fantič, sin Janeza Šen v eter, učenec drugega razreda, kateri je še le na smrtni postelji sprejel prvo sv. obhajilo. Dobrim slarišem izrekamo naše toplo sožalje!

Pogorel je na velikonočno soboto med deseto in enajsto uro po noči Baumanov blev. Zadušilo se je osem glav goveje živine, konj, osem svinj in vsa perutnina. Oh, to bil je žalosten pogled! Škode je samo na živini čez 2000 kron, kaj še potem drugo? Kako je ogenj nastal, se ne ve.

Sedaj pa pogledimo nekoliko tukajšnje krajevne politične razmere. Ker se volilni boj z nekako besnostjo vrši na vseh krajih in nam naši nasprotniki pod zastavo ptujske giftne cunje hočejo spodkopati naša krščanska narodna tla, zato si oglejmo njih priprave najprej pri okrajnih volitvah. Tukaj namreč imamo moža, na katerega smo nekda s ponosom zrl, upajoč, da imamo v njem osebo, kateri nam bo pomogel ohraniti naš mili okraj na narodno krščanski podlagi. Pa varali smo se! Sedaj, ko si je nakopičil bogastvo slovenskih grošev, nam ravno z njimi koplje naroden grob s tem, da dela dobre slovenske kmete od sebe odvisne tudi v političnem oziru. — On pravi: Kmet naj voli kmeta, seveda takšnega, ki zmetuje katoliško cerkev in blati slovenski jezik.

Tudi mi pravimo: prav je tako, kmet naj voli kmeta, ali voliti hočemo takšne, kateri so zmiraj zvesti sinovi matere Slovenije, kateri so se zmiraj držali naših svetih krščanskih načel. Zastonj je tvoja groznja: „Die müssen gestrichen werden.“ Mi pa pravimo: prečrtan moraš biti ti in vsi tvoji pristaši, ker komur ni mar lastno blagostanje, kako mu bo potem za blagor celega okraja.

Nekaj enakega godi se tudi pri pripravi za občinske volitve v Partinju. Tudi tam kaj si je hotel vsem dobroznani posilinemec in goreč častilec ptujskega lisjaka pridobiti volilce na svojo stran. K temu mu je hotel pomagati ob času svojega prihoda v občino pošten in dober slovenski kmet, na katerega smo že takrat zaupali in mu izročili občinsko upravo. Ali škoda ga! V svoje umazane kremplje dobil ga je ptujski lisjak, izdril mu narodno prepričanje, zasadil pa mu v sree mržnjo do svojega naroda slovenskega. „Izobrazil“ ga je toliko, da imenuje krščansko misleče ljudi „farske podrepnike“, Slovence „ksindli“ in hudoben je v njegovih očeh, kdor se pokaže Slovenca. Kajti on je postal kar čez noč velik Nemec, čeravno še kruh nemški zapisati ne zna, veliko manj ga je kedaj jedel na nemški zemlji.

Vendar pa je ta „Nemec“ zadnji čas sprevidel, da njegovega ljubega Francina vsa občina radi njegovega vedenja in življenja ne mara za občinskega predstojnika. Za to si je iztuhtal nekaj posebno pametnega! Ljudstvu bom govoril, da hočem postati predstojnik, na ta način šlo mi bo na limanice in mi pomagalo k izvolitvi odbora narodnih izdajalcev, med katerimi mogoče vendar zasede mandat tudi moj ljubljenelec Franc. Če bi potem pri izvolitvi župana vendar ne bil svest večine za Francina, še le potem se ponudim jaz za župana, Franc pa naj bo potem moj „šribar“. Potem bo vseeno, si misli, v nemčursko brezverni vreči imamo partinsko občino in naš nemčurski bič naj zanjaprej občuti dobro slovensko partinsko ljudstvo.

„Proč z vsem slovenskim ksindlom iz odbora“, to hočejo doseči nemškutarski podrepniki. Mi pa pravimo: kedor pa dobro slovensko ljudstvo imenuje ksindel, kedor izdaja svoj rod, kedor zmetuje nauke katoliške cerkve, kedor blati nje duhovnike, kedor ne živi kot kristjan, s tistim proč od odbora in z vsemi tistimi, ki se z njim družijo. V odbor pa vrle, poštene krščanske slovenske može! Živela krščanska narodna vzajemnost!

Črešnovce pri Slov. Bistrici. (Razno.)

Najprvo poročam, da imamo občinske volitve za občino Črešnjevec dne 15. maja 1905 ob 9. uri dopoldne v županovi hiši Jožefa Laha na Črešnjevcu. Vršile so se že dvakrat, toda obakrat je štajerijska stranka vložila ugovor na c. kr. okrajno glavarstvo in obakrat ji je bilo ugodeno. Ako bi bila katoliška narodna stranka propala, gotovo bi se ji ne bilo ugodilo. Nemčurska stranka sama ve, da ji je odklenkalo na Črešnjevcu, zato bo napela še enkrat vse svoje sile, da zmaga. Toda upati hočemo, da se ji tudi zdaj ne posreči. Stranka je svojega propada sama kriva, ker je nelep delovala proti županu Lahu in tajniku Pušniku. Pridite tedaj, vrli slovenski može, kateri hočete dobro gospodarstvo v občini, in volite vrle, krščansko misleče slovenske može. Pridite v obilnem številu 15. majnika na Črešnjevec tudi vi neustrašeni domoljubi slovenski iz župije laporske! Velikanski maj, katerega so postavili slovenski fantje pred gostilno g. Kapuna, vas kliče — jasno vam govori, kje se najdemo in pogovorimo glede volitev, s trdnim prepričanjem, da zmagamo. Na svidenje vrli slovenski volilci! — Na evetno nedeljo t. j. 16. aprila 1905 bila je na Črešnjevcu volitev novega konkurenčnega odbora. Udeležba je bila obilna. Voljeni so sami vrli slovenski može v novi odbor. Toda to je razkačilo Ludovika Kresnika, ki brez rekursa živeti ne more — in res, hitro je vložil rekurs na c. kr. okrajno glavarstvo v Maribor, da bi se ta volitev ovrгла. Do sedaj še ni nobenega glasu nazaj. — Na Črešnjevcu v šoli je imel dne 9. aprila t. l. v nedeljo popoldne g. Franc Goričan, kmet. potovalni učitelj iz Maribora, svoj poljudni govor o kmetijstvu. Zbralo se je veliko ljudstva, kmetov in tudi gospodinj. Vsi so gospoda pazljivo poslušali s posebnim zanimanjem. Bodi temu gospodu izrečena priskrba hvala za njegov trud in prosimo še drugič. — Po Črešnjevcu

se plazi po noči kurji tat, kateremu nikakor ne morejo priti na sled. Naredil je že precej škode. Privoščiti si je pač hotel tudi kurje pečenke, ki mu je gotovo dobro dišala o velikonočnih praznikih.

Sv. Martin pri Vurbergu. (Vabilo.) Prihodnjo nedeljo, t. j. 14. velikega travna (maja) bo predaval v šolskem poslopju po poldanski službi božji potovalni učitelj gospod Jelovšek o živinoreji, posebno o reji svinj. Ravno reja svinj povzroča pri nas, kakor na mnogih drugih krajih, še mnogo truda, a tudi mnogo stroškov, tako da navadno posestniki le toliko svinj spatajo, kolikor ravno potrebujejo za dom, k večjemu še eno ali dve za prodajo, da dobe nekaj novcev za dačo in druge potrebe. Da se pa reja svinj lahko dobro obnese in prinaša več dobička, je treba premišljovati, kako se more to ceneje izvršiti, kakor je bilo do sedaj mogoče. O tem pa bodete, dragi farani, slišali pri napovedanem predavanju. Le pridite v obilnem številu, posebno pa ve gospodinjje pa tudi dekleta, k predavanju, in zagotovljeni bodite, da vam ne bo žal časa, ki ga bodete za to zgubile. Naj bi ne bilo predavanje tako slabo obiskano, kakor je bilo žal že dvakrat o priliki predavanja o sadjarstvu in vinarstvu! Ne mislite, da gg. potovalni učitelji ne poznajo vaših razmer, da nimajo skušnje o tem, kar govore, in da pripovedujejo samo o tem, kar čitajo po knjigah! O ne, oni nam samo priporočajo to, kar so sami opazovali po mnogih drugih krajih, in kar so poskusili že sami in se prepričali, da je v resnici posnemanja vredno. Pokažite tedaj tokrat, da vam je mar napredek in vaš lastni dobiček, s tem, da v obilnem številu dojdete. Začetek bo takoj po večernicah. G.

Ptuj. Nemško uradovanje na vseh koncih! Pri nas imamo vsled posebne vladne milosti nemške uradnike, kateri za Slovence le nemški uradujejo. Ista dobrota se nam vsiljuje tudi od drugod. Ker ni časa, da bi se človek v vsakem pojedinem slučaju pritožil, mora se vendar pritožiti, kadar se jezikovni ravnopravnosti grdo bje v obraz, kadar se zakon naravnost tepta. Če človeku jeza vskipi, potem se navadno glasno pritoži, tako glasno, da ga tudi v ministrstvu slišijo! Če pa to končno vendar poseže vmes in prime podrejene mu urade, potem ti skušajo vse vtajiti in se izgovarjajo, da se vse kadi. Saj dobro vedo, da oboje zaleže, da jim je vse dovoljeno. Tu podamo iz najnovejše dobe lep zgled.

Lani je posojilnica ptujska plačala pri c. kr. glavni davkarji neko pristojbino. Ta urad je vedel, da je posojilnica slovenski zavod. Vrh tega pa se je v slovenskem dopisu tirjala pobotnica in je bila nakaznica slovensko pisana. Za rešitev je dal mariborski davčni urad nemško pobotnico, kakor v zasmeh, da se je od njega tirjala slovenska. To se je v pritožbi naznanilo finančnemu ministrstvu. To je stvar preiskovalo; končno je dobila ptujska posojilnica sledečo rešitev:

C. kr. finančno okrajno ravnateljstvo. Štev. 124/V. P. Maribor, dne 22. aprila 1905. Hranilno in posojilno društvo v Ptuj.

Na pritožbo z dne 19. grudnia 1904 se vsled ukaza finančnega ministrstva z dne 3. sušca 1905, štev. 449, ozir. finančnega deželnega ravnateljstva v Gradcu z dne 17. aprila 1905, štev. 1008 Pr. društvu razodene, da po uspehu poizvedb dotične davkarske uradnike samo toliko zadene krivda, kar jim je manjkalo potrebne pazljivosti, da so pobotnico le iz pomote vsled nujnosti in sile uradnih opravil v nemškem jeziku izpisali. Slovenska pobotnica je priložena.

Ferraris.

Ti ubogi nemški uradniki! Toliko in tako nujna opravila imajo, da ne morejo slovenske uradne pobotnice izpolniti! Ali gospod grof Ferraris res misli, da se za to potrebuje več časa, ali da njegovo rešitev kdo resnim smatra?